Ο μεγαλύτερος εχθρός της Εκκλησίας (π. Γεώργιος Μεταλληνός)

Categories : ΘΕΟΛΟΓΙΑ

Date : 5 Ιουνίου, 2011

«*...ίνα ώσιν εν, καθώς ημείς*» (Ιωάν. ιζ' 11)

Σήμερα, που η Εκκλησία μας τιμά την **μνήμη των Αγίων και Θεοφόρων Πατέρων της Α' Οικουμενικής Συνόδου** (Νίκαια 325 μ.Χ.), γιατί την ελευθέρωσαν από την πνευματική νόσο της αρειανικής κακοδοξίας, κρίνουμε σκόπιμο να αναφερθούμε γενικότερα στην έννοια της αιρέσεως, του μεγαλυτέρου εχθρού της ενότητας της Εκκλησίας.

1. Ο χαρακτήρας της πίστεώς μας, είναι η καθολικότητα. Η Εκκλησία μας είναι καθολική κατά το ιερό Σύμβολο. Η ιδιότητα αυτή της Εκκλησίας θεμελιώνεται στους λόγους εκείνους του αναστάντος Κυρίου μας: «Πορευθέντες μαθητεύσατε πάντα τα έθνη, βαπτίζοντες αυτούς εις το όνομα του Πατρός και του Υιού και του Αγίου Πνεύματος, διδάσκοντες αυτούς τηρείν πάντα όσα ενετειλάμην υμίν» (Ματθ. κη' 20). Έχει η καθολικότητα της Εκκλησίας δύο διαστάσεις. Την κάθετο. Δηλαδή την αποδοχή ολόκληρης της αποκεκαλυμμένης θείας αληθείας, του πληρώματος της θείας αποκαλύψεως. Και την οριζόντια. Δηλαδή την εξάπλωση όλης της αληθείας αυτής εις όλα τα έθνη. Έτσι, η κατ' εξοχήν αποστολή της Εκκλησίας συνιστάται στην διαφύλαξη της καθαρότητας και ακριβείας της «άπαξ παραδοθείσης» (Ιούδ. 3) πίστεως και στην εξάπλωσή της σ' όλο τον κόσμο.

2. Τί ήταν όμως ο «κόσμος», όταν η πρώτη Εκκλησία ανελάμβανε την εκπλήρωση της μεγάλης αυτής πάνω στη γη αποστολής της; Ειδωλολατρία, αθεΐα, ανηθικότητα, αδικία, εκμετάλλευση, δουλεία και όλα εκείνα, που ο Απ. Παύλος αναφέρει στο α' κεφάλαιο της επιστολής του προς Ρωμαίους (Ρωμ. α' 18 ε.). Από ένα τέτοιο περιβάλλον προήρχοντο τα νέα μέλη της Εκκλησίας. Είναι χαρακτηριστικοί οι λόγοι του Παύλου στους χριστιανούς της Εφέσου: «Ήτε ποτέ σκότος, νυν δε φως εν Κυρίω» (Εφ. ε' 8). Σαν ένα φως μέσα στο σκοτάδι του κόσμου έλαμψε η Εκκλησία. Όσοι, λοιπόν, υπάκουαν στην κλήση του Θεού και γίνονταν μέλη της Εκκλησίας, έπρεπε να αποδεχθούν και την πίστη της. Να ενωθούν δηλαδή ουσιαστικά και οργανικά με τα άλλα μέλη της, να ζουν με την αλήθειάν της, ν' αλλάξουν τις συνήθειες του κόσμου με μια πολιτεία αγιωσύνης, αγάπης και δικαιοσύνης. Η Εκκλησία, λοιπόν, εζήτησε από την αρχήν ολοκληρωτική αλλαγή. Να γίνει ο

άνθρωπος πραγματικά «καινή κτίσις».

Για να γίνει όμως αυτό πραγματικότητα, εχρειάζετο να αναγεννηθούν οι νέοι πιστοί κατά το πνεύμα της Εκκλησίας, για να γίνει πλήρης και τέλειος και ο εγκεντρισμός τους στο σώμα της. Κι ήσαν πολλοί που φάνηκαν πρόθυμοι να ανταποκριθούν στην απαίτηση αυτή. Δεν ήταν όμως λίγοι και εκείνοι που παρά την αυτοπροαίρετη έξοδό τους από τον κόσμο και την είσοδό τους στην Εκκλησία, δεν θέλησαν να λησμονήσουν και την παλαιά ζωή τους. Συνέβη δηλαδή σ' αυτούς ό,τι και στους Ισραηλίτες, που, μόλις άρχισαν να αναπνέουν τον αέρα της ελευθερίας, ενοστάλγησαν τα σκόρδα και τα κρεμμύδια της Αιγύπτου (Αριθμ. ια' 5). Μια τέτοια ενέργεια ο λόγος του Θεού την χαρακτηρίζει σαν την συνήθεια του σκύλου να ξαναγυρίζει στο «ίδιον εξέραμα», ή του χοίρου, που λούεται «εις κύλισμα βορβόρου» (Β' Πέτρ. β' 22).

3. Ποίοι όμως ήταν οι χριστιανοί αυτοί; Άλλοι μεν από αυτούς ήταν Ιουδαΐζοντες. Αυτοί ζητούσαν να υποτάξουν τον Χριστιανισμό στο γράμμα του Μωσαϊκού Νόμου και να ταυτίσουν την παγκόσμια αποστολή του με τον ιουδαϊκό εθνικισμό. Άλλοι ήταν ελληνίζοντες. Αυτοί προσπαθούσαν να αναμίξουν τον Χριστιανισμό με την ψευδοφιλοσοφία του κόσμου και να τον περιορίσουν στα πλαίσια μιας θρησκείας με την προσαρμογή του προς την ειδωλολατρία. Άλλοι, τέλος, ήσαν Ρωμαίοι. Αυτοί, πιο πρακτικοί και ρεαλιστές, είδαν την νέα θρησκεία σαν ένα μέσον για τη δική τους παγκόσμια επικράτηση και επίγεια κυριαρχία.

Κάθε μια από τις τάσεις αυτές δεχόταν από την διδασκαλία του Χριστιανισμού ό,τι την συνέφερε και την ευνοούσε. Το βάρος όμως έρριχνε στις δικές της αρχές, στις δικές της στοχοθεσίες και το χειρότερο, δημιουργούσε έτσι μια νέα διδασκαλία, που την παρουσίαζε σαν εκκλησιαστική - χριστιανική. Δεν σταματούσε όμως εδώ. Αλλά και αυτή τη διδασκαλία της Εκκλησίας την ερμήνευσε κατά τον δικό της τρόπο. Έτσι μια ομάδα με τέτοιες τάσεις, παρ' όλο ότι ήθελε να πιστεύει πως ζούσε μέσα στο σώμα της Εκκλησίας, επρόβαλλε την δική της πίστη και όχι πλέον την πίστη της Εκκλησίας. Αυτό ακριβώς είναι εκείνο, που στην εκκλησιαστική θεολογική γλώσσα ονομάζουμε ΑΙΡΕΣΗ. Το να παρουσιάζει δηλαδή κανείς τις ιδικές του γνώμες και πεποιθήσεις ως διδασκαλία της Εκκλησίας και τη δική του ερμηνεία της θείας αποκαλύψεως ως ερμηνεία και διδασκαλία εκκλησιαστική.

4. Η αίρεση δημιουργεί στην Εκκλησία κακό μεγαλύτερο από την αμαρτία. Ο αμαρτωλός πέφτει ως άτομο, και είναι δυνατόν να ανανήψει και πάλιν, κάνοντας χρήση των λυτρωτικών μέσων της Εκκλησίας. Ο αιρετικός όμως εκπίπτει οριστικά από το σώμα της Εκκλησίας. Γιατί δεν πιστεύει στην Εκκλησία ως κιβωτό της θείας αποκαλύψεως. Πιστεύει μόνο στον εαυτό του, και παίρνει την θέση κριτού της «παραδοθείσης» πίστεως. Θεοποιεί δηλαδή τον εαυτό του. Γιατί δεν παραδέχεται άλλη αυθεντία μεγαλύτερη από το πρόσωπό του. Κάθε αίρεση είναι εξάνθημα της

ίδιας αρρώστιας, του ανθρώπινου εγωισμού. Όλες οι αιρέσεις είναι του ιδίου φυράματος. Μ' αυτό τον τρόπο όμως η αίρεση διαιρεί την Εκκλησία και καταστρέφει την ενότητά της. Ίσως δεν είναι υπερβολή, αν θεωρήσουμε ως πρώτους αιρετικούς στην ιστορία τους πρωτοπλάστους, γιατί πρώτοι αυτοί πάνω απ' το θείο θέλημα έβαλαν το δικό τους θέλημα και πρώτοι εχωρίσθηκαν από την θεία κοινωνία. Γι' αυτό η αίρεση συνιστά βλασφημία κατά του Αγίου Πνεύματος. Δεν είναι δε παράδοξο ότι οι περισσότεροι αιρετικοί, εκτός από τις άλλες πλάνες τους, είναι και πνευματομάχοι, από τους αρχαίους Μακεδονιανούς μέχρι τους συγχρόνους μας Χιλιαστές ή (Ψευδο)μάρτυρες του Γιεχωβά.

Κατά συνέπεια η αίρεση κατασπαράσσει το σώμα της Εκκλησίας. Καταστρέφει την ενότητά της. Διαστρεβλώνει τη θεία αποκάλυψη και την καταθρυμματίζει. Αναμιγνύει την αλήθεια με την πλάνη. Γι' αυτό και είναι πολύ χειρότερη από μια άλλη θρησκεία. Γιατί δεν έρχεται απ' έξω -και γι' αυτό δεν γίνεται αντιληπτή. Εμφανίζεται ως κρυφός όγκος μέσα στο σώμα της Εκκλησίας. Κυκλοφορεί ως αλήθεια με ένδυμα και χρώμα εκκλησιαστικό και έτσι κατορθώνει εύκολα να απατήσει. Είναι το φοβερότερο όπλο του σατανά εναντίον της Εκκλησίας, φοβερότερο και απ' αυτούς τους διωγμούς. Γιατί δεν σκοτώνει φθαρτά σώματα, αλλά ψυχές αθάνατες. Επειδή μάλιστα οι αιρετικοί εμφανίζονται ύπουλα σαν μέλη της Εκκλησίας, χριστιανοί δηλαδή, κατορθώνουν να παραπλανούν -με την πλαστή μάλιστα αγιότητά τους- τους αφελείς και αστηρίκτους. Τούτο συμβαίνει και στη Χώρα μας με τους διαφόρους αιρετικούς, που με την Γραφή στα χέρια καλύπτουν την πονηρία τους. Πέρα όμως από την θρησκευτική πλάνη καλύπτουν οι αιρέσεις και καθαρά συμφεροντολογικές - πολιτικές επιδιώξεις, υπηρετώντας τα συμφέροντα των κέντρων εξαρτήσεών τους. Με την φαινομενική μάλιστα άσκηση φιλανθρωπίας, την αυστηρή δήθεν ζωή και την έντεχνη και καλά προετοιμασμένη προπαγάνδα, διαφθείρουν τις συνειδήσεις και οδηγούν με μεθοδικότητα στον καταχθόνιο σκοπό τους, που δεν είναι άλλος από την εγκατάλειψη της Εκκλησίας και την καταστροφή του έργου του Χριστού.

Αδελφοί μου!

Αρκεί να ρίξει κανείς μια βιαστική ματιά στην εκκλησιαστική ιστορία, για να καταλήξει μόνος στην διαπίστωση του τί σημαίνει η αίρεση στη ζωή της Εκκλησίας. Επειδή δε η αίρεση είναι γέννημα του διαβόλου, φροντίζει ο πνευματικός της πατέρας να προστατεύει καλά το παιδί του. Αν δε, όπως σωστά ελέχθη, η μεγαλύτερη νίκη του σατανά είναι να μας πείθει πως δεν υπάρχει, η μεγαλύτερη επιτυχία της αιρέσεως είναι να πείθει τους μεν μορφωμένους και άμεσα υπευθύνους ότι είναι έργο ταπεινό και ανάξιο λόγου η ενασχόληση μ' αυτή και η απόκρουσή της, τον δε απλό λαό ότι δήθεν στις διάφορες αιρετικές ομάδες θα βρει την αλήθεια και την γνήσια χριστιανική ζωή. Εμείς όμως, που θέλουμε να μείνουμε πιστοί στην παράδοση των αγίων της Εκκλησίας μας Πατέρων, θεωρούμε ως καθαρή συνέπεια της πίστεώς μας

και ιερό καθήκον μας: α) το ξεσκέπασμα όλων των αιρέσεων, β) την συνειδητοποίηση του γεγονότος ότι όλες οι αιρέσεις εξυπηρετούν συμφέροντα σκοτεινά και εργάζονται για την καταστροφή της πίστης και γ) την προφύλαξη και του εαυτού μας και των αδελφών μας από το φοβερό αυτό δηλητήριο του Διαβόλου.

“ΕΥΑΓΓΕΛΙΚΑ ΚΑΙ ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΑ ΜΗΝΥΜΑΤΑ”
(Απάνθισμα κηρυγμάτων από την
«ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ» των ετών 1980 και 1983)
ΠΡΩΤΟΠΡ. ΓΕΩΡΓΙΟΥ Μ. ΜΕΤΑΛΛΗΝΟΥ
ΕΚΔΟΣΕΙΣ «ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΚΥΨΕΛΗ

(Πηγή ηλ. κειμένου: "Ι. Μ. Παντοκράτορος Μελισσοχωρίου")

Διαβάστε περισσότερα κείμενα του π. Γεωργίου πατώντας εδώ